

**Ang Lunas ng
Diyos para
sa Mundong
Nabaliw**

Ang Lunas ng Diyos para sa Mundong Nabaliw

Ngayon, hindi na natin kailangang paulit-ulit na ipilit ang punto na nabaliw na ang mundo. Ang kabaliwan ng makasariling mundong ito ay makikita sa halos lahat ng aspeto ng buhay, pambansa man o pandaigdig. Dahil dito, napupuno ang mundo ng pagdurusa. Sa malalawak na bahagi ng mundo, milyon-milyon ang namamatay sa gutom, at ang takot sa mas malalang bagay na darating ay pumupuno sa puso ng sangkatauhan mula kontinente hanggang kontinente. Mukhang walang paraan upang makatakas sa nakasisirang epekto ng mga nangyayari, sa kabila ng pinakamabuting pagsisikap ng ating mga pinakatalentadong estadista at pinuno na baguhin ang sitwasyon.

Ito ang panahong hinulaan ni Jesus nang sinabi Niya na "ang mga bansa ay magkakagulo, malilito dahil sa rumaragasang

dagat at kakaibang pag-agos. Ang mga tao ay matatakot sa mga bagay na kanilang akakit na paparating sa daigdig." (Lucas 21:25,26). Sa pananaw ng mundo, may mabuting dahilan para matakot. Sinabi ni Jesus na kasabay ng takot na ito ay magkakaroon ng pagkalito; at ang salitang Griyego na isinaling " " ay literal na nangangahulugang "walang daan palabas." Ito ang dahilan kung bakit ang mundo ay napupuno ng takot. Hindi nila nakikita ang daan palabas sa dilema, walang daan palabas sa kabaliwan ng pag-uugali ng tao sa panahong ito na inilarawan ni Jesus bilang isa ng "malaking kahirapan, na hindi pa nangyayari mula nang simula ng mundo hanggang ngayon at hindi na muling mangyayari." (Mateo 24:21). Sa pahayag na ito, malaki ang kinuha ni Jesus mula sa hula ni Daniel, kabanata 12, talata 1, kung saan inilalarawan ni Daniel ang parehong panahon bilang "isang panahon ng kapighatian na hindi pa naganap mula nang magkaroon ng bansa."

Upang bigyang-diin kung gaano kalubha ang panahong ito ng kapighatian, dinagdag ni Jesus, "Oo, kung hindi pinaikli ang mga araw na iyon, walang sinumang tao ang

makaliligtas. Ngunit dahil sa mga tao ng Diyos, pinaikli ang mga araw na iyon." (Mateo 24:22). Gayunpaman, tiniyak sa atin ni Jesus na ang mga araw na ito ay pinaikli sa pamamagitan ng makalangit na kapangyarihan na gumagana sa pamamagitan ng kaniyang simbahan, "ang mga hinirang." Sa madaling salita, sang-ayon si Jesus sa pananaw ng tao na walang paraan para makalabas sa dilemang ito ng kabaliwan ng tao, ngunit pinapaliwanag Niya sa atin ang kaisipan na ang Diyos ay naglaan ng isang daan palabas, isang daan ng kaligtasan para sa sangkatauhan mula sa sarili nitong masamang landas ng kasalanan at makasarili. Ang daan palabas na ito na inihanda ng Diyos ang tinutukoy natin sa ating pamagat bilang ang Kaniyang lunas para sa mundong nabaliw.

Ang Kaharian

Sa madaling salita, ang lunas ng Diyos para sa mga karamdaman ng nahulog na sangkatauhan ay ang kaharian, o pamamahala, na sa buong Salita Niya ay ipinangako Niyang itatag. Isa sa mga pangakong ito ay tungkol sa pagdating ng dakilang Mesiyas at Hari sa kaharian:

"Sapagkat isang bata ang ipinanganak sa atin, isang anak ang ibinigay sa atin; at ang pamamahala ay nasa kanyang balikat; at ang kanyang pangalan ay tatawaging Kamanghamangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan. Ang pagdami ng kaniyang pamamahala at kapayapaan ay walang katapusan, sa trono ni David, at sa kaniyang kaharian, upang ayusin ito, at itatag ito sa pamamagitan ng paghatol at katarungan mula ngayon hanggang sa walang hanggan. Ang sigasig ng Panginoon ng mga hukbo ang magagawa nito." Isaias 9:6,7

Maraming propesiya ang naitala ng Panginoon upang bigyan tayo ng katiyakan na ang kaniyang kaharian ay tatatag sa lupa, at sa , sa maraming pagkakataon ay tinutukoy ang kahariang ito bilang isang bundok, "ang bundok ng Panginoon." Sa Daniel, kabanata 2, ang bundok na ito, ayon sa propesiya ni Daniel, ay unang lumitaw bilang isang bato na tumatama sa mga di-banal na kaharian at pamahalaan ng mundong ito at nagiging isang malaking bundok na pumupuno sa buong lupa. Ang talata 45 ng kabanatang ito ay nagbibigay

sa atin ng isang kamangha-manghang katiyakan tungkol sa kaharian ng Diyos. Sinasabi rito, "Sapagkat nakita ninyo na ang bato ay naputol mula sa bundok nang walang tulong ng kamay, at nabasag nito ang bakal, ang tanso, ang luad, ang pilak, at ang ginto; ipinahayag ng Makapangyarihang Diyos sa hari ang magaganap sa hinaharap: at ang panaginip ay totoo, at tiyak ang kahulugan nito." Sa Isaias, kabanata 25, inihahalintulad muli ang kaharian ng Diyos sa isang bundok. "At sa bundok na ito," mababasa natin, "ihahain ng Panginoon ng mga hukbo ang isang kamangha-manghang salu-salo para sa lahat ng mga tao sa buong mundo. Ito ay magiging isang masarap na piging na may malinaw, hinog na alak at piniling karne." Isaias 25:6

Mga Pagpala ng Kaharian

Ang mga biyaya ng Kaharian ay inilatag nang may ilang detalye sa Mikas 4:1-4. Ang talata 1 ay nagsasaad, "Sa mga huling araw ay mangyayari na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay matatag sa tuktok ng mga bundok, at itataas sa ibabaw ng mga burol; at

ang mga tao ay pupunta rito." Ayon sa kaayusan na ihawig ng Panginoon ang darating niyang kaharian sa isang bundok. Ang mga propesiyang ito ay unang iniukol sa bansang Israel, at ang bansang Israel ay sanay nang pinamumunuan mula sa isang bundok. Ang Bundok ng Siyon sa Jerusalem ang pambansang himpilan ng pamahalaang namuno sa Israel. Dito sa bundok na ito ginamit ni David ang kanyang kapangyarihang pamahalaan ang mga gawain ng Israel, ang piniling bayan ng Diyos. Kaya nang sa hula na ito at sa iba pa ay nagsalita ang Diyos tungkol sa bundok Niya na itatatag sa tuktok ng mga bundok, madali para sa isang debotong Israelita na maunawaan na ang kaniyang Diyos, si Jehova, ay nangakong magtatatag ng isang mas makapangyarihang kaharian sa lupa kaysa sa anumang kailanman ay nakilala. At ito nga ang tunay na mangyayari.

Sa hula ni Micah tungkol sa pagtatatag ng kaharian, ipinakilala ang karagdang paliwanag at kawili-wili. Dito mababasa natin na ang bundok ng Panginoon ay ang "bundok ng bahay ng Panginoon." Pamilyar din ito sa mga Israelita bilang wikang . Ang

namamahalang sambahayan ng Panginoon sa Israel ay pinamunuan ni David at ng kanyang mga kahalili. Ngunit si David at ang kanyang mga kahaliling laman ay hindi magiging namamahalang sambahayan ng hinaharap na kaharian ng Diyos sa lupa. Sa maraming pagkakataon noon, ang mga namamahalang sambahayan sa mga bansa at imperyo ay binubuo ng isang kaayusang pampamilya kung saan ang karapatang mamuno ay ipinapasa sa pagkamatay ng hari sa isa pang miyembro ng parehong pamilya.

Ganito ang paraan ng paggana ng propetikong sambahayan ng Panginoon. Ang sambahayang ito ay binubuo ng kaniyang mga anak, na si Jesus ang pinakamataas sa kanila. Nabasa natin na nang si Jesus ay dumating sa kaniyang unang pagparito, "dumarating siya sa kaniyang sariling mga tao, at tinanggihan siya ng kaniyang sariling mga tao. Ngunit ang lahat ng tumanggap sa kaniya ay binigyan niya ng kapangyarihan upang maging mga anak ng Diyos." (Juan 1:11,12). Sa ilalim ni Jesus, sila ang mga unang miyembro ng namamahalang sambahayan ng Diyos. Ngunit sa buong Israel, hindi sapat ang bilang ng mga tumanggap kay

Jesus upang ipagkaloob sa kanila ang karangalang ito; kaya sa takdang panahon ng Diyos, lumingon siya sa mga Hentil, sa pamamagitan ng pangangaral ng Ebanghelyo, upang hanapin ang mga karapat-dapat na kumpletuhin ang itinakdang bilang na bubuuin ang kaniyang namamahalang sambahayan. Marami ang naisulat sa Bagong Tipan tungkol sa mga naging mananampalataya mula pa noong Unang Pagparito ni Jesus at na sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu ay naging mga anak, o mga anak na lalaki, ng Diyos. Ang pangako sa mga ito ay na kung magpapatuloy silang tapat, maghahari sila kasama ni Cristo sa pamamahala ng Diyos. (Roma 8:16-19). "Ang Espiritu ay sumasaksi kasama ng ating espiritu, na tayo ay mga anak ng Diyos: at kung mga anak, mga tagapagmana; mga tagapagmana ng Diyos, at mga kapwa tagapagmana kay Cristo. Ngunit kung tayo'y makikibahagi sa kaniyang kaluwalhatian, kailangan din nating makibahagi sa kaniyang pagdurusa. Sapagkat ipinagkakaisa ko na ang mga paghihirap ng kasalukuyang panahon ay hindi karapat-dapat ikumpara sa kaluwalhati ang ihahayag sa atin. Sapagkat ang masigasig na paghihintay ng

buong sangnilikha ay naghihintay sa pagpapahayag ng mga anak ng Diyos."

Ang Mga Daan ng Panginoon

Ang propesiya ni Micah tungkol sa kaharian ng Diyos ay nagpahayag, sa kabanata 4, talata 1, na "ang mga tao ay pupunta rito." Isang katulad na propesiya sa Isaias 2:2-4 ay nagpahayag na "lahat ng bansa ay pupunta rito;" at sa parehong mga propesiyang ito ay tinitiyak sa atin na marami mula sa lahat ng mga tao na pupunta sa kaharian ng Diyos ay sasabi, "Halina, at sumampa tayo sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Dios ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kaniyang mga daan, at lalakad tayo sa kaniyang mga landas: sapagka't mula sa Sion lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem." talata 3

Sa hula na ito, ang Bundok ng Sion ay kumakatawan sa banal na awtoridad sa kaharian ng Diyos. Kaya naman, ito ay kumakatawan sa espirituwal na yugto ng kahariang iyon, na binubuo ni Jesus at ng kaniyang mga tapat at niluwalhating

tagasunod. Sinasabi sa atin na ang salita ng Panginoon ay lulual mula sa Jerusalem. Dito ay binanggit ang mas malawak na aspeto ng paggana ng kaharian ng Diyos, ang aspetong nakikipag-ugnayan sa sangkatauhan dito sa lupa. Ang ugnayang ito ay magiging sa pamamagitan ng mga sinaunang lingkod ng Diyos, gaya ng mga tapat na propeta noong unang panahon, at iba pa na tapat na naglingkod sa Diyos bago ang Unang Pagparito ni Jesus. Sinabi ni Jesus na "marami ang magmumula sa silangan at kanluran, at uupo kasama nina Abraham, Isaac, at Jacob, sa kaharian ng langit." (Mateo 8:11). Ang pahayag dito sa tekstong Griyego na isinaling "umupo" ay nagpapahiwatig na ang tinutukoy ay mga mag-aaral na nakaupo sa harap ng kanilang m , o guro. Kaya ang mga tapat na lingkod ng Diyos noong mga unang panahon ang magiging tagapagsalaysay ng salita, o mga batas, ng Diyos sa sangkatauhan sa kaniyang kaharian. Maaari nating isipin ang mga ito bilang simbolikong Jerusalem ng propesiya ni Micah. Narito, samakatuwid, ang parehong espirituwal at makalupang yugto ng kaharian, kung saan ang mga nasa makalupang yugto ay kumakatawan sa mga nasa espirituwal na yugto at ipinapaabot sa

mga tao ang batas ng Diyos na natanggap mula kay Jesus at sa kaniyang simbahan.

Ang mga tao at mga bansa sa propesiyang ito tungkol sa kaharian ng Diyos ay nagpapahiwatig ng kanilang pagnanais na makilala at sundin ang daan ng Panginoon. At sa panahong iyon "hahatol siya sa gitna ng maraming bayan, at sasawayin [Hebreo: itutuwid] ang malalakas na bansa sa malayo; at kanilang papalitan ang kanilang mga espada ng mga araro, at ang kanilang mga sibat ng mga karitong; hindi magtataas ang bansa ng espada laban sa bansa, ni mag-aaral pa man sila ng digmaan." Mikas 4:3

Nakakatuwang pansinin dito ang malaking pagkakaiba ng mga daan ng Panginoon at ng mga daan ng makasariling tao. Sa paglipas ng mga siglo, iginiit ng maling pilosopiyang pantao na ang tanging paraan upang matiyak ang kapayapaan ay ang maging handa para sa digmaan. Ngunit dito ay makikita na iba ang daan ng Panginoon. Kapag natutuhan ng mga tao ang mga paraan ng Panginoon, titigil sila sa pagpaplano at paghahanda para sa digmaan. Sa halip, "pupukpukin nila ang

kanilang mga espada at gawing araro, at ang kanilang mga sibat at gawing karitong pang-puno." Sa halip na magpatuloy sa pagtatayo ng malalaking hukbo para sa depensa, gaya ng sinasabi, at sa gayon ay masiguro ang kapayapaan, "hindi magtataguyod ang bansa ng tabak laban sa bansa, ni mag-aaral pa sila ng digmaan."

Isipin mo ang hakbang pasulong na ito sa paglutas ng kabaliwanang laganap sa mundo ngayon! Hindi na mararamdaman ng isang ina na maaaring ipadala ang kanyang anak sa larangan ng digmaan upang mapatay. Hindi na maaubos ang yaman ng mundo para panatilihin ang malalawak na himpilan ng militar, sapagkat hindi na sila mag-aaral ng digmaan, ni magsasanay pa ng digmaan. Ito ang daan ng Panginoon, ang daan na itatatag sa buong mundo sa kaharian ng Diyos na itatayo sa tuktok ng mga bundok, na nangangahulugang mamamahala sa mga gawain ng lahat ng tao. Nagagalak kami sa bahaging ito ng lunas ng Diyos para sa mundong nabaliw!

Ang talata 4 ng hula ni Micah ay nagsasaad, "Ang bawat isa'y uupo sa ilalim ng kaniyang sariling baging at sa ilalim ng kaniyang sariling puno ng igos, at walang sinumang magpapangamba sa kanila, sapagkat ang Panginoong Makapangyarihan ang nagsalita." Ang ilustrasyon ng baging at puno ng igos ay naglalaman ng diin sa pang-ekonomiyang seguridad para sa buong sangkatauhan. Isa sa mga sanhi ng labis na takot sa mundo ngayon ay ang kakulangan sa pang-ekonomiyang seguridad. Ang mga puso ng napakarami ay puno ng takot na baka mawala ang kanilang ikabubuhay at mapababa sa katayuang umaasa sa tulong-pampubliko. Ngunit wala nang magpapangamba sa kanila sa pamamagitan ng pagbabanta na paalisin sila sa kanilang mga tahanan, o sa takot sa gutom para sa kanilang sarili o sa kanilang mga pamilya. Walang sinuman ang magpapalupig sa kanila para sa anumang layunin man, at mayroon tayong pinakabanal na katiyakan na "ang Panginoong Makapangyarihan ay nagsalita." Anong mas mahusay na katiyakan pa ang maaari nating magkaroon kaysa rito tungkol sa pagiging epektibo at tagumpay ng lunas ng Diyos para sa mundong nababaliw?

Sa mundo ngayon paminsan-minsan ay may naririnig tayong nagsasabi—kahit pa ang mga nasa mataas na posisyon sa pamahalaan—na kung mapapagawa lang nila sa mga tao ang ganito o ganoon, o kung makapapasa lang ang pamahalaan ng ganitong batas o ganoong batas, magkakaroon tayo ng kapayapaan at seguridad. Ngunit sa lunas ng Diyos, walang puwang para sa anumang k , gaya ng mga hindi tiyak na bagay. Ang lunas ng Diyos ay ipapataw nang padalos-dalos at sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan—ang bundok ng bahay ng Panginoon—sa lahat ng tao at mga bansa. Wala silang ibang mapipili kundi sumunod. Magagalak sila nang makilala kung gaano nga kasagana ang mga daan ng Panginoon. Pagkatapos ng napakaraming siglo ng paghihintay at pag-asa at, sa panig ng ilan, ng panalangin, ang paraan ng Diyos ay tatatag sa lupa!

Kailangan pa ng Higit

Gayunpaman kamangha-mangha ang mga biyaya ng kaharian ng Diyos para sa isang mundong maysakit sa kasalanan at

naghihirap-tamad, ayon sa mga detalyeng inilahad sa propesiya ni Mikas (4:1-4), kulang pa rin ito bilang lunas sa lahat ng karamdaman ng tao. Ipinapakita ng propesiya ni Mikas na hindi na mag-aaral ng digmaan ang mga tao, kaya't hindi na magkakaroon ng digmaan. Tinitiyak nito sa atin na kanilang pipilayin ang kanilang mga espada at gagawing araro at ang kanilang mga sibat at gagawing karit. Gagamitin nila ang mga yaman na dati'y inilaan sa pagpapanatili ng digmaan at ng mga sandata nito para sa pagtataguyod ng kapayapaan at mabuting loob sa pagitan ng mga bansa. Tinitiyak nito sa atin na magkakaroon ng pang-ekonomiyang seguridad; na walang sinuman ang matatakot na mawalan ng kanyang tahanan o magutom. Ang lahat ng ay pagpapalain ng kasaganaan at kasaganaan sa bawat aspeto ng pangangailangan ng tao.

Sa kabila ng lahat ng mga pagpapalaing ito na tinatamasa ng sangkatauhan, gayunpaman, mabubuhay pa rin sila sa ilalim ng kakila-kilabot na salot ng dalamhati at pagdurusa, sapagkat patuloy pa rin itong sangkatauhang naghihirap. Magkakaroon tayo

ng mundong may mga ospital na masiksik sa bawat bansa, at ang mga ospital na iyon ay puno ng mga naghihirap at ng mga mamamatay. Magkakaroon pa rin tayo ng mga institusyong pangkaisipan, na punong-puno. Bawat tahanan ay maaapektuhan, sa kalaunan man o agad, ng mga nakakatakot na sakit, at sa huli, tiyak na kamatayan. Hindi ito magiging isang perpektong mundo. Tinuruan ni Jesus ang kaniyang mga alagad na manalangin, "Dumating ang kaharian Mo. Nangyari ang kabutihan Mo sa lupa, gaya ng sa langit." (Mateo 6:10). Hindi natin maisip na sa langit ay may laman na pakikipaglaban, ni maisip natin ang gutom sa langit, ni maisip natin ang karamdaman at kamatayan. Kaya ang kaharian ng Diyos ay magiging ganap na lunas para sa mga kasamaan ng sangkatauhan.

Tiniyak sa atin ng Bibliya na mangyayari ito. Sa isang hula na nabanggit na, kung saan muling tinutukoy ang kaharian ng Diyos bilang isang bundok, tiniyak sa atin na ang sakit at - na kamatayan ay wawasakin din. Ito ang hula sa Isaias 25:6-9. Tungkol sa maraming biyayang ibibigay ng Panginoon upang matugunan ang pagnanasa ng mga tao,

sinasabi sa atin na sa bundok na ito ay "ihahain ng Panginoon ng mga hukbo ang isang kamangha-manghang salu-salo para sa lahat ng tao sa buong mundo. Ito ay magiging isang masarap na piging na may malinaw, hinog na alak at piniling karne."

"Doon niya aalisin ang ulap ng kadiliman, ang anino ng kamatayan na nakalawit sa ibabaw ng lupa. Pupunasan ng Kataas-taasang Panginoon ang lahat ng luha." Mukhang tumutukoy ito sa kakulangan sa kaalaman na naranasan ng karamihan sa sangkatauhan sa paglipas ng mga panahon, ang kakulangan sa kaalaman tungkol sa Diyos at sa kaniyang mga daan. Ang dakilang ulap o belo ng kamangmangan sa ganitong aspekto ay inilatag sa lahat ng tao, pati na rin sa mga bansa. Dahil ang mga bansa ay may belong ito na nakalalatag sa kanila, inakala nilang magtatatag ng kapayapaan habang naghahanda para sa digmaan. Hindi nila ngayon makita sa likod ng belong ito upang maunawaan at mapahalagahan ang mga daan ng Panginoon. Ngunit ang belong iyon ay aalisin, sapagkat ipinapakita ng iba pang mga propesiya na noon "ang lupa ay mapupuno ng

kaalaman tungkol sa Panginoon, gaya ng pagbaha ng tubig sa dagat." Isaias 11:9; Habakuk 2:14

Sa bundok o kaharian ng Diyos na ito, "lunukin niya ang kamatayan sa tagumpay." (Isaias 25:8). Sa isa pang salin, mas malakas pa ang pagkakasabi nito na papatayin ng Panginoon ang kamatayan sa tagumpay. Oo, ang dakilang kaaway na Kamatayan ay pababagsakin ng mga puwersa ng kaharian ng Diyos at hindi na pahihintulutang sirain ang kaligayahan ng buong sangkatauhan. Nagpapatuloy ang propesiya, at sinasabi, "Papahirin ng Panginoong Diyos ang luha sa lahat ng mukha; at aalisin niya sa buong lupa ang tuksong idinudulot ng kanyang bayan: sapagkat ang Panginoon ang nagsabi nito." Kayong mundong magbabago sa ilalim ng kaharian ng Diyos kapag ang luha ay pinunasan mula sa lahat ng mukha! Ang luha rito ay ginagamit bilang simbolo ng kalungkutan, ng pagdadalamhati, ng sakit. Ngunit ang lahat ng ito ay mawawala at ang kagalakan ay sasabog sa bawat lungsod, sa bawat bayan, sa bawat nayon, sa bawat kanayunan.

Nagpapatuloy ang propesiya sa pagsasabing aalisin Niya ang pang-aalipusta sa bayan ng Panginoon mula sa buong lupa. Ang pang-aalipustang ito sa bayan ng Diyos ay isa sa mga katangian ng paghahari ng kasalanan at kamatayan. Pinukaw ni Satanas ang kanyang mga kasapakat laban sa mga naglilingkod sa Diyos, at sila ay pinapagalitan, pinag-uusig, , at pinapintas, kaya't iilan lamang ang tunay na handa at matapang na magtindig nang matatag para sa mga paraan ng Diyos, ang mga daan ng katuwiran, ng kapayapaan, at ng mabuting kalooban. Ngunit sa bundok ng Diyos, "ang bundok ng bahay ng Panginoon," aalisin niya ang pamumuna sa bayan ng Diyos. Sa isa sa mga pangako ng kaharian sa Bibliya, sinasabi sa atin na "ang lumang ahas na siyang Diyablo at Satanas," ang dakilang manlilinlang at manlupig ng mga tao, ay mabibigkis noon. (Pahayag 20:2). Napakagandang-tingnan ng mga pag-asa ng mga pangako ng Diyos! Kailanma'y nagniningning ang ating pag-asa dahil sa mga pangako ng Diyos! Sinasabi sa talata 9 ng Isaias 25, "At sasabihin sa araw na iyon, 'Narito, ito ang ating Diyos; hinintay natin siya, at ililigtas niya tayo: ito ang Panginoon

[Jehova]; hinintay natin siya, magagalak tayo at magdiriwang sa kaniyang kaligtasan."

Totoo na ang mga tao ay naghihintay at nananabik sa mismong mga pagpapala na ibibigay sa kanila ng kaharian ng Diyos. Hindi nila alam kung ano ang magiging pinagmumulan ng mga pagpapala na ito. Tinawag ng mga tao ang mga bagong kalagayan na Utopia at iba pang kaaya-ayang pangalan; ngunit kapag ang mga pagpapalang ito ay ibinuhos, isa sa mga pangunahing pagpapala ay ang kanilang pag-unawa sa pinagmulan. Maiintindihan nila na ang dakilang Diyos ng pag-ibig, na nagpadala ng kaniyang Anak upang maging Manunubos at Tagapagligtas ng mundo, ang May-akda at Tagaplano ng dakilang planong ito na magdudulot ng pandaigdigang at pangmatagalang kapayapaan, kasama ang kalusugan at buhay na walang hanggan at kaalaman tungkol sa kaniya at sa kaniyang Anak, na magiging isang pagpapala sa sarili nito na iilan sa mundo ang nakaranas sa buong kasaysayan ng karanasan ng tao.

Kumpirmasyon sa Bagong Tipan

Bagaman karamihan sa ating binanggit ay mula sa mga pangako ng Diyos na nakatala sa Lumang Tipan, ang mga mahalagang pangakong ito ay pinagtibay ng Diyos sa pamamagitan ng kaniyang mga lingkod sa Bagong Tipan. Halimbawa, mababasa natin tungkol kay Jesus na ipinangaral niya ang kaharian ng Diyos. Ngunit hindi lamang iyon, naglakbay siya mula sa isang lugar patungo sa iba pa, pinagtitibay ang kaniyang ipinangaral sa pamamagitan ng mga himalang kaniyang ginawa sa pagpapagaling ng mga maysakit at pagbubuhay ng mga patay. Ang Apostol Pedro sa Gawa 3:20-24 ay nagsalaysay tungkol sa pagbabalik ni Cristo sa Ikalawang Pagparito at sinabi na noon ay maaari nang asahan ng mundo ang "panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng bagay." Ipinahayag ng Diyos ang mga panahong ito ng pagpapanumbalik sa pamamagitan ng bibig ng kaniyang mga banal na propeta mula pa noong nilikha ang mundo. Ang pagpapanumbalik na tinukoy ni Pedro rito ay inilarawan ng himalang kakagawa pa lamang niya sa pamamagitan ng pagpapagaling sa isang lalaking pilay mula pa

sa pagkasilang. (Gawa 3:1-8). Kasama rin dito ang pag-asa sa muling pagkabuhay ng mga patay, gaya ng binanggit sa talata 2 ng kabanata 4 ng aklat ng Mga Gawa. Ang Apostol Pablo, sa kanyang pagpatotoo sa harap ng pamahalaang Romano, ay nagsabi na ang pag-asa ng mga propeta at matatanda ng Israel ay ang magkakaroon ng muling pagkabuhay ang parehong matuwid at ang hindi matuwid. Mga Gawa 24:14,15

Ang Aral ni Pablo Tungkol sa Pagkabuhay Muli

Sa natatanging aral ni Pablo tungkol sa pagkabuhay na mag-uli ng mga patay na makikita sa 1 Corinto, kabanata 15, sinasabi niya, "Ngunit si Cristo'y nabuhay na mag-uli, at naging mga unang bunga sa mga nangatulong. Sapagkat kung paanong sa pamamagitan ng tao ang kamatayan, sa pamamagitan din naman ng tao ang pagkabuhay na mag-uli ng mga patay. Sapagkat kung sa pamamagitan ni Adan dumating ang kamatayan, sa pamamagitan din naman ni Adan dumating ang muling pagkabuhay. Sapagkat gaya ng sa Adan ang lahat ay namamatay, gayon din

naman sa Cristo ang lahat ay bubuhayin. Ngunit ang bawat isa ay sa kaniyang sariling kaayusan: si Cristo ang mga unang bunga; pagkatapos ay ang mga kay Cristo sa kaniyang pagparito [Griyego - presensya]." Sa salaysay na ito , pinag-uusapan ni Pablo ang mga biyaya ng kaharian ng Diyos, sapagkat sinundan niya ito ng pahayag, "Pagkatapos ay ang wakas, kung kailan ibibigay na niya ang kaharian sa Diyos, sa makatuwid ay sa Ama; kung kailan wawakasan na niya ang bawat paghahari at bawat kapangyarihan at bawat sikanan. Sapagkat kailangan siyang maghari hanggang mailagay niya ang lahat ng kaaway sa ilalim ng kaniyang mga paa. Ang huling kaaway na lilibakin ay ang kamatayan." 1 Corinto 15:20-26

Gaano kalawak ang kaisipang ang kamatayan mismo ay sa huli ay mawawasak! Siyempre, nangangahulugan ito na ang mga natulog sa kamatayan ay gigisingin upang makibahagi sa mga pagpapala ng kaharian kasama ang natitirang bahagi ng sangkatauhan. At bakit nga ba hindi dapat maging ganito? Paano nga ba kakulangan kung malalaman na ang nabubuhay na

henerasyon ng mga tao ay nasisiyahan sa isang perpektong mundo, malaya sa lahat ng pagpapakita ng kabaliwan na pumapaligid sa atin ngayon, malaya rin sa karamdaman at sa salot ng kamatayan, at gayon pa man ay mapagtanto na napakaraming bilyon ng mga namuhay noon ang hindi nakaranas ng mga biyayang ito dahil sila'y namatay nang masyadong maaga!

Ngunit hindi ganoon ang paraan ng Diyos! Ang Kanyang lunas para sa mundong nabaliw ay lubos na malawak at komprehensibo. Sa isang diwa, ang mundo ay nawalan ng timon mula nang unang magkasala ang tao laban sa mga batas ng Diyos. Bawat henerasyon ng sangkatauhan ay nakaranas ng mga suliranin sa lipunan pati na rin sa buhay-pamilya. Lahat ay nakaranas ng sakit at kamatayan. Lahat ay napuno ng dalamhati at ang kanilang mga mata ay napuno ng luha nang ang kanilang mga mahal sa buhay ay pumanaw. Hindi makatwiran na isipin na ang napakaraming bilyong ito ay ngayon nasa labas ng mga hangganan ng mapagmahal na probisyon ng kaharian ng Diyos.

May isang kilalang kasabihan sa mga taong nagdurusa at namamatay na "hangga't may buhay, may pag-asa." Ngunit hindi natin maaaring limitahan ang kapangyarihan ng Diyos sa kasabihang ito. Pinatitiyak sa atin ng mga pangako ng Diyos na may pag-asa lampas sa kamatayan; na ang mga patay ay ibabalik sa buhay sa kung ano, gaya ng ating nabanggit na, inilalarawan ng Bibliya bilang pagkabuhay na mag-uli ng mga patay. Sinabi ni Jesus, "Huwag kayong magtaka rito: sapagkat darating ang oras na marinig ng lahat ng nasa mga kutkutan ang kaniyang tinig at sila'y lalabas." (Juan 5:28,29) Ang mga gumawa ng mabuti (ibig sabihin, ang mga mananampalataya sa buhay na ito) ay lalabas para sa muling pagkabuhay ng buhay at mabubuhay at maghahari kasama ni Cristo sa kaniyang maluwalhating kaharian na magiging daluyan ng pagpapala para sa buong sangkatauhan. Ang iba naman ay lalabas para sa paghuhukom; ibig sabihin, lalabas sila at ilalagay sa pagsubok at bibigyan ng pagkakataon na patunayan ang kanilang katapatan sa Diyos sa paborableng kalagayan ng bagong mundong iyon. Ano pa ang ating hihilingin!

Sa Lumang Tipan, ang muling pagkabuhay ng mga patay ay ipinapakita sa iba't ibang paraan. Ang mismong salitang 'muling pagkabuhay' ay hindi ginamit sa Lumang Tipan, ngunit sa bahaging iyon ng kaniyang inspiradong Salita, inihalintulad ng Diyos ang mga nasa kamatayan sa mga bilanggo at ang kanilang paggising mula sa kamatayan sa paglabas mula sa pagkakakulong. Ang mga pangakong ito ng pagbusilak mula sa pagkakakulong sa pamamagitan ng tulong ng Diyos ay napakalawak na sumasaklaw sa buong sangkatauhan. Ang kanilang paglabas mula sa kamatayan ay inilalarawan bilang isang pagbabalik. Nanalangin si Moises, "Panginoon, ikaw ang naging kanlungan namin sa lahat ng salinlahi, bago pa man nilikha ang mga bundok o ipinanganak mo ang lupa at ang sanlibutan. Mula magpakailanman hanggang magpakailanman, ikaw ang Diyos. Ibabalik mo ang tao sa alabok at sasabihin, 'Bumalik kayo, mga anak ng tao.'" Awit 90:1-3

Noong panahon pa sa Hardin ng Eden nang pinarusahan ng Diyos ang mga tao nang hatulan n , ang ating mga unang magulang, at paalisin sila sa hardin patungo sa hindi pa

natatapos na mundo upang mamatay. Doon nagsimula ang mga paghihirap ng tao. Ngunit tiniyak sa atin ni Moises na hindi iyon ang wakas ng pakikitungo ng Diyos sa tao. Ang mga pinagbabalik Niya sa alabok ay makaririnig ng kamangha-manghang utos, "Bumalik kayo, mga anak ng tao." Oo, si Cristo, na naglaan ng pantubos at kaligtasan ng sanlibutan sa pamamagitan ng kanyang kamatayan, ay gagamit ng banal na kapangyarihan upang tawagin ang lahat ng mga patay na tao na bumalik sa lupain ng mga buhay.

Ang Isaias 35:10 ay naglalaman ng isa pang kamangha-manghang pangako ng pagbabalik ng sangkatauhan mula sa kamatayan. Ganito ang nakasulat sa teksto, "At ang mga tinubos [yaong mga tinubos bilang bunga ng kamatayan ni Jesus sa krus sa Kalbaryo] ng Panginoon ay babalik at parating sa Siyon na may awit at walang hanggang kagalakan sa kanilang mga ulo: makakatamo sila ng kagalakan at tuwa, at ang dalamhati at paghihikbi ay tatakas." Anong akmang kasukdulan ito sa maliwanag na pag-asa na inilatag sa harap ng nagdurusang mundo sa

buong kabanatang ito! Magsisimula sa ikatlong talata, mababasa natin, "Patibayin ninyo ang mga maluluwang na kamay, patatagin ninyo ang mga lumuluwang na tuhod; sabihin ninyo sa mga may takot na puso, Maging matibay kayo, huwag kayong matakot; darating ang inyong Dios, darating siya na may p na paghihiganti; sa banal na ganti siya'y darating upang iligtas kayo." Isaias 35:3,4

Ang pangakong ito ay lalong angkop sa araw na ito. Ito ang araw ng paghihiganti ng Diyos sa isang lahing pinagpalaan ng kasalanan at naghihirap. Ngunit hindi Siya dumarating upang magpataw lamang ng paghihiganti sa mundo, sapagkat tulad ng ipinapakita ng pangakong ito, ang paghihiganti ay nasa anyo ng gantimpala. Ang tunay Niyang layunin ay iligtas at pagpalain ang sangkatauhan. "Siya ay darating upang iligtas kayo."

Nagpatuloy si Isaias, "Kanita'y mabubuksan ang mga mata ng bulag, at malalagusan ang mga tainga ng bingi. Kanita'y lulundag ang pilay na parang usa, at aawit ang dila ng pipi; sapagkat sa ilang ay bubukal ang tubig, at sa

disyerto ay magkakaroon ng mga batis. At ang tuyong lupa ay magiging lawa, at ang uhaw na lupain ay magkakaroon ng mga bukal ng tubig: sa tirahan ng mga dragon, kung saan sila nagpapahinga, magkakaroon ng damo na may mga tuod at bulangkas." (bersikulo 5-7). Napakalaking pagbabago ang idudulot nito sa pananaw ng mundong lubos na naghihirap at puno ng takot ngayon! Ang talata 8 ay nagsasaad, "At magkakaroon doon ng isang daan, at isang landas, at tatawagin itong Landas ng Kabanalan; hindi dadaluyan ng maruruming tao ang daan na iyon; kundi ito ay para sa mga iyon [ibig sabihin, para sa kapakinabangan ng mga maruruming tao, bilang daan upang sila'y maging malinis, matuwid, at katanggap-tanggap sa Diyos]: ang mga naglalakbay, kahit mga hangal, ay hindi magkakamali rito. Walang leon doon, ni anumang mabangis na hayop; hindi man lang matagpuan doon; kundi ang mga tinubos ang lalakad doon." (Isaias 35:8,9). Sumunod sa ika-10 talata ang kamangha-manghang pangako ng sukdulan ng pagpapala nang ang mga tinubos ng Panginoon ay babalik mula sa kamatayan na may mga awit ng walang hanggang kagalakan sa kanilang mga ulo. Nang sabihin ng propeta, "Walang leon doon,"

naaalala natin ang pangako sa Pahayag, kabanata 20, na nagsasabing ang Diyablo ay mabibigkis sa panahong iyon. Inilalarawan ang Diyablo sa Bibliya bilang isang leong nag-aungal na naghahanap ng kaninuman na kanin niya. 1 Pedro 5:8

Sa bagong mundong iyon, matapos sirain ng Diyos ang mga kaaway ng katuwiran at ibuhos ang kaniyang espiritu sa lahat ng laman, gaano kakamangha ang mga kalagayan! Isaias ang sumulat, "At ang kahatulan ay maninirahan sa ilang, at ang katuwiran ay mananatili sa matabang bukid. At ang bunga ng katuwiran ay kapayapaan; at ang epekto ng katuwiran ay katahimikan at katiwasayan magpakailanman. At ang aking bayan [ang buong sangkatauhan] ay maninirahan sa payapang paninirahan, at sa mga tiyak na tuknangan, at sa mga tahimik na pahingahan." Isaias 32:16-18

Iyon ang panahon kung kailan ang kaharian ng Diyos ang mamamahala sa lupa at ang Kaniyang lunas para sa mundong nabaliw ay lubusang ipatutupad. Kay kamangha-mangha nga ng pananaw sa hinaharap! Kay

kamangha-mangha nga na maisip na ang pag-asa ng tao para sa hinaharap ay kasing-liwanag ng mga pangako ng Diyos!

Huling Patotoo

Ang huling patotoo ng kaharian ng Diyos ay ipinapaabot sa atin sa aklat ng Pahayag. Maraming sanggunian tungkol sa kaharian sa buong aklat na ito, ngunit nais naming pansamantalang ituro ang ilan sa mga katiyakan na ating matatagpuan sa mga kabanata 20, 21, at 22. Sa kabanata 20, gaya ng ating nabanggit na, may katiyakan tayo sa pagbibilanggo kay Satanas. Tiniyak sa atin na si Cristo, kasama ang kaniyang mga tapat na tagasunod, ang iglesia, ay mabubuhay at maghahari nang isang libong taon upang ipagkaloob ang mga ipinangakong biyaya ng Diyos. Nalaman din natin sa kabanatang ito na ibibigay ng kamatayan at impiyerno ang mga patay na nasa kanila , at parehong lipulin ang kamatayan at impiyerno.

Sa kabanata 21, sinasabi sa atin na "Papahirin ng Dios ang lahat ng luha sa kanilang mga mata: at hindi na magkakaroon

pa ng kamatayan, ni pagluluksa, ni pag-iyak, at hindi na magkakaroon pa ng sakit: sapagkat ang mga dating bagay ay lumipas na. At ang nakaluklok sa trono ay nagsabi, Narito, ginagawa kong bago ang lahat ng bagay. At sinabi niya sa akin, Isulat mo: sapagkat ang mga salitang ito ay totoo at tapat." (talata 4,5). Sa huling kabanata ng Bibliya, mababasa natin, "Ipinakita niya sa akin ang isang malinis na ilog ng tubig ng buhay, na maliwanag na parang kristal, na umaagos mula sa trono ng Diyos at ng Kordero. Sa gitna ng daan nito, at sa magkabilang gilid ng ilog, ay may puno ng buhay, na nagbunga ng labindalawang uri ng bunga, at nagbunga buwan-buwan: at ang mga dahon ng puno ay para sa paggaling ng mga bansa." (Pahayag 22:1,2). Sa talata 17 ng Pahayag, kabanata 22, nababasa natin, "Sinasabi ng Espiritu at ng Nobya, 'Halika.' At ang sinumang nakakarinig ay magsabi, 'Halika.' At ang nauuhaw ay dumating; at ang sinumang nagnanais ay kumuha ng tubig ng buhay nang libre."

Maaari pa ba tayong humingi ng higit pang katiyakan mula sa Salita ng Diyos na siya nga ay naglaan ng lunas para sa mga karamdaman

ng mundong nabaliw? Oo, ang mga bansa ay nangangailangan ng paggaling, at sa propesiyang ito ay sinasabi sa atin na ang Diyos ay naglaan ng paraan para sa paggaling ng mga bansa. Kaya't itaas natin ang ating mga ulo, alisin ang ating mga takot, at asahan ang malapit na pagtatatag ng kaharian na ito, sapagkat may sapat na dahilan upang maniwala—at isa na rito ang kasalukuyang kabaliwan ng mundo mismo—na malapit na ang kaharian ng Diyos.